

Nojonen on siilitukkainen uusliberaali työväkeä puolustava isänmaallinen viherpiipertäjä.

Hän pystyy uskottavasti selittämään, että kun ihmiseltä viedään rahat, häntä kannustetaan. Hän saa ihmiset itse sahaamaan oman oksansa poikki ja tippumaan rotkoon niin kuin vaaleanpunainen panteri niissä filmeissä, joille kaikki nauravat. Hänen puheissaan kehittäminen ei aina tarkoita edistämistä, mutta kuuntelija ei sitä ymmärrä, koska hän aivan kuin huomaamattaan on Nojosen kanssa samaa mieltä. Ja vasta myöhemmin tajuaa olevansa puilla paljailla.

Nojonen on lukenut tarkkaan johdon valmennusoppaat, myynnilliset ohjeet ja eepokset sekä tukun poliittisia teoksia. Elämä on brändiä ja mainosta. Elämä on kilpailua. Elämä on positiivisuutta, jossa matto vedetään kaverin alta. Ja ne arvot. Arvot ovat tärkeitä. Ja varsinkin politiikassa ne arvot pitää osata esittää oikein, tilanteen vaatimalla tavalla.

Siksi arvoja pitää olla takataskussa tukuittain ja sopiva arvo pitää löytää aina sopivaan tilaisuuteen; yritysarvot, työntekijän oikeudet, ympäristöarvot, eettiset arvot ja tietenkin yhteisöllisyys ... ja kukin niistä nousee ykköseksi aina yleisön mukaan. Pääasia, että asioita ei aseteta vastakkain. Näin voi olla kaikkea mieltä kaikesta ja kaikkien mieliksi. "Ennen sellaista kutsuttiin perseen nuolemiseksi", sanoo jossain joku, ja hän saa palkaksi mulkaisut; se on kai vanha kommunisti, änkyrä, joka on jämähtänyt paikalleen ja uskoo vieläkin työn ja pääoman väliseen ristiriitaan? Nojonen kehuu televisiossa Suomen kansaa, että se on fiksuja, ja hän saa kansalaisen tuntemaan ylpeyttä. "Kukaan muu koskaan ei ole kehunut minua fiksuksi", ajattelee väsynyt työhminen kotisohvalla Nojosen puhuvaa päätä katsoessaan, "työelämässäkin aina haukutaan ja potkitaan päähän."

Nojonen kannattaa yksilöllisyyttä. Ja yksilöllistä tarveharkintaa. Tapauskohtaisuutta. "Kuten me välitämme koko maapallon hyvinvoinnista, me välitämme jokaisesta ihmisestä erikseen, otamme vastuun kanssaihmisestä yksilönä, emme jätä heitteille", sanoo Nojonen vakavana. Siitä saa kuvan, että Nojonen on inhimillinen, välittävä ihminen, ja jälleen kerran huolellinen ja tarkka asioiden hoitaja. Kukaan ei edes muista kysyä, että kuinka monta tuhatta tarveharkitsijaa pitää palkata harkitsemaan satojentuhansien ihmisten tarvetta yksi kerrallaan. Mutta sadat erityisasiantuntijat varmaankin ratkovat tällaiset pikkuseikat, ja heidän avustajansa avustavat.

Joissakin asioissa Nojonen voi kuitenkin unohtaa yksilöllisyyden. Ihmisen elämän pituus on keskiarvo, matemaattinen yhtälö, jonka mukaan lasketaan sama elinaikakerroin kaikille. Ei kaikkeen voi puuttua yksilöllisesti, sehän sekoittaisi järjestelmän.

Nojosen looginen päättelykyky on huippua, äly on partaveitsen terävää ja luontainen kyky ja harjoittelu on tehnyt sosiaalisesta kommunikoinnista sulavaa, ystävällistä ja rauhallista. Nojonen ei kiihdy koskaan julkisesti. Hän purkaa aggressioitaan vain urheillessaan. Maltin menettäminen joskus kauan sitten harmittaa häntä vieläkin, se harmittaa niin paljon, että hän ei koskaan sorru enää sellaiseen. Nuoruudessaan hän erehtyi myös puhumaan itsensä pussiin ja joutui naurunalaiseksi, eikä se auttanut vaikka hän itku kurkussa intti asiasta, se saa punan nousemaan vieläkin hänen kasvoilleen. Nykyisin hän jättää aina takaportin auki. Kun sanoo tarpeeksi laveasti ajatuksensa julkisuudessa, jäljelle jää aina polku pois ilman tappiota.

Kehonkieli ja kasvoniilmeet on harjoiteltu, kaikki kohdallaan, esiintyessä kädetkin ovat juuri siellä, missä niiden kuuluu olla. Mutta ei saa olla liian kova. "Tuo herkkytesi esille, ole haavoittuva", taustavoimat neuvovat, "siitä ne tykkää, puukotus hoidetaan myöhemmin."

Hänen kasvonsa ilmeet haastatteluissa saavat äiditkin herkistymään, koska hän on niin vetoava, siisti ja kunnollinen mies. Toivevävy-poika.

- Mitä se sanoi? kysyy televisiota katsova nainen.
- En minä saanut selvää, vastaa mies.
- Mutta on se niin vetoava, nainen huokaa. - Kyllä se varmaan asiansa tietää.